

„Tarts ki szívedben, küzdj a békéért!”

SZENT MÁRTON (november 11.)

Márton volt az első férfi, akit szentként tiszteltek, anélkül, hogy vértanúságot szenvedett volna. Szent Benedek kápolnát építtetett tiszteletére. Márton a nép körében is az egyik legkedveltebb szent. November 11-e előestéjén gyerekek vonulnak lámpásokkal a városon keresztül. Dalokat énekelnek Szent Márton tiszteletére, amelyben irgalmasságát dicsérik, és újra és újra elmesélik a jelenetet, amelyben Márton egy szegény koldusnak ajándékozta köpenye felét.

Márton 316 körül született a Pannónia területén fekvő Sabariában egy római tiszt fiaként. Szülei pogányok voltak. A Márton név azt jelenti: a háború istenéhez (Marshoz) tartozó, harcos. Márton már korán katona lett, és tiszteletet szerzett nevének. Amikor egy római lovasezreddel Galliában volt, megkeresztelkedett. Visszatért Pannóniába, és megtérítette édesanyját. Innen elűzték, és őt évre visszahúzódtak a Genovai-öbölbe egy kis szigetre. Majd visszatért Galliába, és 360-ban egy kolostort épített. Az emberek felfigyeltek rá, és megválasztották Tours püspökévé. A legenda azt meséli, hogy Márton elbújt a libaólban, hogy elmeneküljön a püspöki hivatal terhe elől. Ám a libák elárulták őt gágogásukkal. Erre a legendára nyúlik vissza a Márton-napi liba fogyasztásának szokása.

Márton püspökként továbbra is a kolostorban lakott. Kitűnt igazságérzetével, újra és újra békét teremtett. Összekötötte a szerzetességet az apostolkodással. Prédikátorként és misszionáriusként fáradhatatlanul tevékenykedett egyházmegyéjében, és sokakat hitre térített. Mindenütt ismerték csodaerejét, legendák mesélnek számos gyógyításáról, sőt halottak feltámasztásáról is. Márton 397-ben halt meg, amikor Candes-be látogatott. Római katonaként ábrázolják, fehér lovon, de püspökként is karddal, oldalán egy libával. És elég gyakran ábrázolják azt a jelenetet, amely valószínűleg a legismertebb legendából ered: Márton egy hideg téli estén Amiens városában lovagol. Egy szegény, rongyokba burkolózott koldus nyújtja felé kezeit. Márton, akinél nincs pénz, megilletődik a koldus ínségétől, gyors döntéssel megragadja kardját, két részre osztja köpenyét, és felét a koldusnak adja. Még azon az éjjelen megjelenik neki álmaiban Krisztus, köpenye egy részébe öltözve. És azt mondja az oldalán álló angyalnak: „Márton, aki még nincs megkeresztelkedve, öltöztetett fel engem.” Erre Márton megkeresztelkedett.

Márton az igazságos, aki egyben szelíd és irgalmas is. Kortársait szelídségével és jóságával győzte meg. Nem hagyta, hogy az erkölcsi romlás, amelyre akkoriban sokat panaszkodtak, megfertőzze. A katona Krisztus katonája lett, aki síkra száll az igazságos rendszerért a társadalomban és az egyházban, aki újra és újra küzdött a békéért. Márton elfordult a háborúk istenétől, és a béke szolgája lett. Ezért példaképünk a békéért folytatott küzdelmünkben, amelyhez férfias bátorságra és arra a készségre van szükségünk, hogy szembeálljunk az igazságtalan emberekkel, és törekedjünk a helyzet tisztázására.

Egy ilyen küzdelem sohasem zajlik sebek nélkül. Ezt Márton újra és újra megtapasztalta. A küzdelem során sohasem hagyta, hogy érzelmei, hanem mindig Jézus Krisztus Lelke vezérelje őt. Szívében kitartott, és nem engedte, hogy az igazságtalan viszonyok kiszakítsák őt Krisztushoz fűződő kapcsolatából. Olyan józanságot sugárzott, hogy ellenségeire is nagy benyomást tett. Így vált kora nagy békeszerzőjévé. Ezáltal a népre is nagy hatást gyakorolt. Az volt az emberek érzése, hogy jól lehet élni ennek a békével telt embernek a közelében, itt megszűnnek a veszekedések, és lehetővé válik egy új együttélés. Az a benyomás, amelyet Márton hagyott maga után korának emberében, még ma is fennáll. Csodálatos, hogyan érinti meg egy szent több mint 1600 év távlatából az embereket, és hogyan hívja őket egy új magatartásra. És mindezt úgy, hogy az első pillantásra nem könnyű összeegyeztetni Márton életének két oldalát: Márton, a katona, akit a háborúk istenének szenteltek. És Márton, aki a békéért küzd. Ám szükség van mindkét oldalra, hogy a békét szolgáljuk.

Mindannyian keressük a békét. Nem fogsz tudni békét teremteni, ha nem adod bele harcos oldaladat is. Néha segít ez az agresszív erő, hogy megvalósítsuk békecéljainkat. Néha azonban a belső elégedetlenség jelének is tűnhet. Ha olyan emberek akarnak békét teremteni, akik belsőleg meghasonlottak, éppen az ellenkezőjét érik el. A béke nem az agresszív elfojtásával és elnyomásával keletkezik. Meg kell vizsgálnod harcos és agresszív oldaladat, és integrálnod kell azon küzdelmedbe, hogy megtaláld a békét önmagaddal és másokkal. Akkor megtapasztalod magadban a békét, és béke árad belőled környezetedbe.

„...Tetteit ugyanis valamennyire szavakkal is ki lehet fejezni, de őszintén szólva benső életét, mindennapi viselkedését és mindig az égre tekintő lelkiületét: soha semmilyen beszéd nem fogja tudni kifejezni. Milyen kitartás és helyes mértéktartás volt az önmegtágadásban és a böjtökben, milyen erő a virrasztásokban és az imádságokban, amelyeket éjjel és nappal egyaránt gyakorolt! Nem hagyott egy üres órát sem, amelyet Isten szolgálatával ki ne töltött volna, mert semmi pihenést vagy más elfoglaltságot nem engedett meg magának, még az ételre és az alvásra sem gondolt, csak amennyire a természet rákényszerítette. Megvallom őszintén, hogy még ha mint mondják maga Homérosz jönne elő az alvilágból, ő se tudná kifejezni Márton nagyságát, mert annyira nagyobb volt benne minden, hogy az szavakkal le nem írható. Soha nem múlt el olyan óra, se olyan perc, amelyet ne szentelt volna az imádságnak és ne töltött volna szent olvasmánnyal, de még az olvasás vagy más tennivaló közben sem hagyott fel az imádsággal. Mint ahogy a kovácsoknak az a szokásuk, hogy munka közben az állóvasra mintegy pihenésképpen is ráütnek, úgy Márton még akkor is mindig imádkozott, ha látszólag mást csinált. Ó, valóban boldog férfiú, akiben nem volt álnokság! Senkit meg nem ítelt, senkit nem kárhoztatott, senkinek rosszért rosszal nem fizetett. Akkora türelmet tanúsított minden megbántással szemben, hogy bár főpap volt, még a legalacsonyabb rangú klerikus is büntetlenül sérthette meg, sohasem mozdította el a helyükről az ilyeneket, és amennyire csak tőle függött, soha nem zárta ki őket szeretetéből.....” (Sulpicius Severus)

Csíksomlyó, a Napba öltözött Boldogasszony szentélye (Erdély)

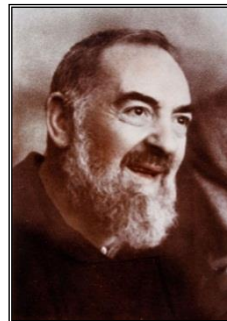

Csaknem hatszáz éve ferences barátok telepedtek le az erdélyi Csíksomlyó melletti Kisssomlyó- és Nagysomlyó-hegy közötti nyeregben, és sorsuk szétszakíthatatlanul összefonódott a környékbeli székely emberek életével. IV. Jenő pápa 1444. február 2-án teljes búcsút engedélyezett mindazoknak, akik a ferences atyák csíksomlyói Mária templomának építkezésében segítenek. A források szerint a munkálatokhoz Hunyadi János is hozzájárult a török elleni győzelemből szer-

zett zsákmányból. A templomot a Sarlós Boldogasszony tiszteletére szentelték fel, ez ma is a búcsúnapja. A templom legértékesebb része a Szűz Máriát a kis Jézussal ábrázoló, csaknem két és fél méteres kegyszobor, amely magasságával a világon ismert kegyszobrok legnagyobbika. A hársfából faragott alkotás 1510 körül készült, reneszánsz stílusban. Alkotója nem ismert, de úgy tartják, helybéli mester lehetett, ugyanis Mária jellegzetes arca fiatal székely lányt idéz. A szobor a Napba öltözött asszonyt mint királynőt ábrázolja, lába alatt a holdsarló, feje körül 12 csillagból álló csillagkoszorú, fején korona, jobb kezében jogar, bal karján a Megváltó. A kegyszobor a Mária-zarándoklatok központja, a zarándokok előtte fejezik ki hódolatukat, lábát megcsókolják, megsimogatják, hozzáérintik kegytárgyaikat. A szobor átvészelt a 1661-es nagy török támadást és tűzvészt. A legenda szerint a török vezér, felmérve a kincs értékét, el akarta azt vitetni, de a szobor olyan súlyos lett, hogy nyolc pár ökörrel sem tudták elvontatni. A török vezér ezt látva, kardjával megsebezte a szobor arcát és nyakát, aminek nyomai ma is látszanak. A beszámolók szerint a szobor olykor földöntúli fényben tündököelve beragyogja a templom belsejét, máskor, nagy veszély idején pedig szomorúnak látszik. A szobornál tett számos imameghallgatás emlékét a két oldalon kifüggesztett fogadalmi tárgyak és táblácskák őrzik. XII. Piusz pápa 1948-ban a templomot basilica minor (kis bazilika) rangra emelte.

*„Ki az édes Szűzanyát szívből szereti,
Szent örömmel siessen őt köszönteni.
Üdvözlégy, mennyei rózsza, hóliliomszál,
Ki a székely nép földjében kivirágoztál...”*

*„Átvesszük üzenetedet Csíksomlyói Szűz,
Katolikus hitünkhöz a szeretet fűz!
Üdvözlégy, mennyei rózsza, hóliliomszál,
Aki a magyar lelkekben kivirágoztál.”*

*„Vidáman, őszinte és nyitott szívvel járj, amennyire csak tudsz,
és amikor nem vagy képes megmaradni a szent vidámságban,
akkor se veszítsd el soha bátorságodat és bizalmadat Istenben!”*

Padre Pio

4/11.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (6.)

Modestino testvér beszámolójában így folytatja: „Különös érzés kerített hatalmába: amint a fájdalom múlni kezdett, megmagyarázhatatlan szomorúság kerített hatalmába. Testem el akarta utasítani a fájdalom érzetét, lelkem azonban, érthetetlen módon, óhajtotta azt! És ekkor mindent megértettem. Zavarodottság fogott el, mégis, megmagyarázhatatlan bizonyossággal tudtam, hogy Pio atya a kezén, a lábán és az oldalán viselt stigmák, valamint a megostorozás és a töviskoronázás kínjainak elszenvedése mellett, mint egy új Cirenei Simon, éveken keresztül segített Jézusnak a kereszthordozásban, emberi nyomorúságaink és bűneink keresztfjét cipelte Krisztussal együtt ő is. És erre az általa viselt ing élő bizonyosságul szolgált.”

Erről a sebhelyről a nyilvánosság csak 1987-ben szerzett tudomást, és csupán egy, abban az évben rendezett konferencián beszéltek róla a nyilvánosság előtt. (*San Giovanni Rotondo, 1987. szeptember 16-20.*) A kérdés a kutatók előtt a torinói lepel kapcsán vetődött fel: a vászonkendőn ugyanis, amelyet Torinóban őriznek, látható egy sebhely, amelyet valószínűleg egy nehéz és érdes tárgy okozhatott, amelyet a férfi, akinek képmását a lepel őrzi, a vállán hordozott. Ennek a súlyos és durva tárgynak a nyomása okozta, hogy a megostorozás sebhelyei az egyik vállon eldeformálódtak, a sebszélék benyomódtak, és egy újabb, négyszög alakú sérülés rajzolódott ki rajtuk. Ennek kapcsán vetődött tehát fel a kérdés: ha Pio atya Krisztus sebeit viselte testén, vajon az ő vállán volt-e valamiféle sebhely vagy sérülés? A kérdést felvető kutató akkor ezt a választ kapta: erről nincs tudomásunk. Amikor azonban ezt követően megvizsgálják Pio atya ingét, megtalálják rajta a pirosas foltot, amely a jobb vállon viselt sérülés nyomait mutatja, amely sérülés keletkezhet például egy súlyos tárgy, kereszt cipelése nyomán.

A Pio atya vállán lévő sebhelyre tehát, amely 1971-ig teljesen ismeretlen volt a világ előtt, amelyet először Modestino testvér fedezhetett fel, majd a nyilvánosság csak 1987-ben ismerhetett meg, maga az atya tett utalást még 1948-ban, a későbbi pápa, Karol Wojtyła előtt. (...folytatás következik.)